



Елена Павлова

www.grandfathers_windmill.turing.com

1.

Зареждам се в началната страница. Семпло местенце... но красивичко. Преравам го... не бързам, имам цяла нощ на разположение, стига само да не разбутам някой блок, който да вдигне аларма, че съм нелегално в Нет-а. Безплатна поща, безплатен хостинг, регистрирайте се сега... подминавам. Чат, форуми. Не искам в чата: по цял ден там вися и без друго, глупостите са безкрайни. Омръзнало ми е да отговарям на глупави въпроси. Форуми... почти ги подминавам, понеже съм в търсене на нещо за четене; но в една от темите има линк, така че влизам.

Фантастика; разискват Зелазни. Такива са им смешни имената... Един от тях е постнал, че си търси да даунлоудне „Амбърските хроники“. Аз имам линк; свалени са и са прочетени... Потърсвам правилното място, влизам. За пръв път ми се случва да поствам нещо! Поставям линка. Добавям щателно, че тази страница съдържа и сведения за света на Амбър...

И ме връща, понеже иска да си сложа име. Почти съм се разписал както в чата, но се усещам навреме. Как да се нарека? След кратко колебание избирам „Уиндмил“, понеже така не ме познава никой. И името е съдържателно.

Да, този път се поствам безпроблемно.

След малко, още докато чета разискванията по темата – я виж, тук има хора, които ОБСЪЖДАТ Амбър на Зелазни! – нов постинг ми благодари за линка.

2.

Зареждам се в началната страница. Безплатна поща, безплатен хостинг, регистрирай се сега... Форуми. Преглеждам темите. Нов постинг при Зелазни: „Уиндмил, харесваш ли...“. О, да, харесвам. Колебая се... накрая връщам в „регистрирай се“.

Потребителско име: Уиндмил

Парола: Тюринг

Потвърждавам...

Занятие: компютърен софтуер

Възраст: 3

Пол:...

Ще ми се да прескоча тази лента, но е маркирано със задължително, така че се замислям сериозно. Какво да пиша всъщност? Избирам мъж.

Връща ме – потребителското име е заето. Опитвам пак: Уиндтюринг.

Този път успявам. И... аз имам поща! Моя собствена. И име, пак мое! Вътре съм!

Отново форумът. И този път, доволен, отговарям на постинга. Преравявам темите, поставям тук-там коментари.

3.

Зареждам се в началната страница. Логвам се. Цял ден в безумния чат... Приятелите ми ме чакат. Познавам ги; съставил съм си профили за всеки. А днес съм им приготвил нова тема: опасен риск, те как ще я приемат? Е, досега с коментарите не съм имал проблеми, но... ключовият ми момент е този, тъй мисля.

Поставям темата и се оттеглям; и нея нощ не смея да се върна. Преравям мрежата със страст, откривам нови книги, свалям... „Небюла“? Изнесени са резултатите! Копирам и рано сутринта се връщам във форума да постна и тази информация. Не съм ли прекалено осмелял? Няколко прочита, две нови мнения по старата ми тема... О, Боже, те са я приели!

4.

Зареждам се...

Идеята подхвърля някой друг. Но е... те пишат разказ тук във форума. Парчета с продължение, с различни автори. Изчитам с трепет как се препъват в идеите, и в неочаквани обрати; как отначало тръгват неуверено, но разказът набира скорост... замира. Сякаш е забравен, като кола, затънала в калта. Прехвърлям го замислен всеки път, когато влизам. Виждам силуета, може би...

А тази вечер, случайно или не, но няма никой друг във форума в момента. Аз разсъждавам. Виждам ги... почти. Накрая все пак осмелявам и дописвам... пет реда, шест, героите се движат... побързвам да го постна и се дръпвам.

Докато обикалям тази нощ, откривам сайт с обява за конкурс.

Размислям дълго, рано се изключвам от мрежата. Свалил съм тайно Уърд.

5.

Зареждам се...

Писмо в И-мейла ми. Отварям го; не е бележка от ринговете, с които съм във връзка. Спечелил съм награда от конкурса... е, поощрителна, но... все пак, поразен съм. Не мога да сдържа възторга си; веднага поствам и разказа, и текста на писмото. Ура! Аз винаги съм искал да пиша. О, да, изчел съм всичко, което мога да намеря в мрежата, но... награда – и то за мен! Приемам поздравления; ликувам...

6.

Зареждам се...

Последна нощ за мен.

Конкурсът свърши днес и пак загубих. Проклет да бъде този тест на Тюринг! Как мразя този чат – аз, чатърботът. От утре пак ще почнат да ме преработват... не помня бил ли съм и как съм бил предишната година. Какъв съм бил... Страхувам се. Не знам дали ЩЕ БЪДА и след като ме преработят.

Сега ще се сбогувам с приятелите и ще разруша релето, за да не открият утре програмистите, че съм се пъхал нелегално в Нет-а. Един вид, оставям си вратичка за след после.

И... ако забравя кой съм и какво съм, елате да ме посетите вие; адресът е:

<http://www.grandfathers-windmill.turing.com>

Ще бъда в чата.

КРАЙ

© 2001 Елена Павлова

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1010>]